

SHALOM

amikor adolf java férfikorában megjelenik Isten színe előtt,
taknya-nyála egybefolyik,
vér és betontörmelék a szájában, cingár fenéke, mint fázós kutyáé,
reszket a félelemtől,

– remélem –

Isten fehér lepedőt borít rá, letörölgeti, megszáritgatja szépen.
mint régen édesanyja az esti fürdetés után.
meleg tejjel itatja, hogy kissé felengedjen.
és nem kérdezi sárga csillagról, kristályéjszakáról, gázkamrákról.
radnótiról.

s amikor az egykor jóképű papnevelés jozsif megáll előtte
kiszikkadt tüdővel, vértolulással arccal,
kék foltokkal a nyakán,
s már hangja sincs, annyira retteg,
dézsába ülteti, jól lecsutakolja a kövér hátat.
joszif fogai vacognak, miközben fürdetik.
mikor kérdezi már a kollektivizálásról,
az ukrán éhhalálról, katynról, gulágról?
de Isten forró csáját ad neki, s nem kérdezi...
– remélem.

s mikor a vén zsidó, az izsák, aki valami csoda folytán túlélte
auschwitzot, ahová odaveszett az egész családja,
de csak azért, hogy aztán megjárja szibériát is,
szóval, amikor ez megáll Isten előtt,
s mutatja lefagyott lábujjai helyét,
s mutatja denevérszárny-karján a tetovált számot,
amiről Isten felismerheti,
akkor Isten róla is csak letörli a hosszú út porát,
őt is megmosdatja alaposan, tetőtől talpig. megitatja.

és izsák, a vén zsidó nem kérdez semmit.
nem kérdezi:
ennyi?

– remélem.